

LAKSHMI ASHRAMS VENNER

Lone Poulsen, Præstehusene 6, 2620 Albertslund, DK Denmark

Telefon +45 43961371 – e-mail: lone-poulsen@comxnet.dk

Bank – IBAN nr. DK033000003141861 – SWIFT-BIC: DABADKKK

Bank reg. nr. 4434 – kontonr. 0003141861

Lakshmi Ashrams hjemmeside: <http://lakshmiashram.dk>

LAKSHMI ASHRAM NYT SANCHAR 141

August 2021

Kære venner.

Så er der nyt fra Lakshmi Ashram igen.

Denne gang bringer Sancharet følgende artikler:

Mindeord om Marie Thøger (25. juli 1923 – 1. august 2021)

Sarala Behn - En paragon for uselvisk service til menneskeheden (5. april 1901 – 8. juli 1982)

Sarala Behn – En legemliggørelse af menneskelighed

Kunsten i mit liv ved Meenakshi Mehra

Det koster 1725 kr. for et sponsorship og 75 kr. i kontingent = 1800 kr. Nogle sender et årligt sponsorship, og andre fordeler beløbet hen over året. Derfor sættes 75 kr. ind på administrationskontoen første gang på året, hvor der indgår penge. Dette gælder også for dem, som sender ukonditionerede beløb. Dvs. at alle betaler det samme for at være medlem og modtage Sanchar.

Overskydende penge fra administrationskontoen bliver sendt til Lakshmi Ashram

Tak for alle bidrag, store som små. Bidrag, der ikke er øremærkede, bruges til undervisningsmidler, studieture, uddannelse og meget andet.

Mange hilsener

Lone Poulsen

Foreningen sparer porto, hvis der er flere, der vil være tilfredse med at modtage en mail med Sanchar, som også kan ses på hjemmesiden. Hvis I vil modtage Sanchar på mail i stedet for at modtage et brev, så vær venlig at sende jeres mail-adresse til: lone-poulsen@comxnet.dk

SANCHAR 141

Til minde om Marie Thøger (25. juli 1923-1. august 2021) ved Lakshmi Ashrams Venner

Marie Thøger døde d. 1. august 2021 efter et langt og spændende liv. Hun blev født 1923 på en gård i Himmerland. Efter 2. verdenskrig og efter at have afsluttet sin lærereksamen tog Marie på arbejdsrejse i Europa bl.a. i Norge, Tyskland og Finland med Mellemlfolkeligt Samvirke. I starten af 1950'erne rejste Marie til Mysore i Sydindien med UNESCO. Under denne rejse besøgte hun for første gang Mahatma Gandhis Ashram i Sevagram, og det blev til en livslang forbindelse med Gandhiarbejdet og ikke-voldstanken. Indien blev hendes andet hjemland. Hun fik kontakt med Sarala Behn på Lakshmi Ashram, og fra 1972 arbejdede hun med og for ashrammen.

Hun har haft stor betydning for Lakshmi Ashrams Venner, som hun gennem alle årene har bakket op. Ruth Sillemann og jeg kom i mange år ca. hver 6. uge til et Indiensmøde i hendes hus i Farum, hvor vi diskuterede aktiviteter, tiltag, problemer osv. på ashrammen. Vi savner hende. Æret være hendes minde.

Til minde om Marie Thøger ved Lakshmi Ashram

Vi modtog den triste nyhed om Marie Thøgers (Marie Didi) dødsfald sent den 1. august, og den følgende aften samledes vi alle til vores aftenmøde i Shanti Bhavan og mindedes hendes livslange engagement i Lakshmi Ashram og alt hvad det står for.

Radha Didi mindedes sin lange forbindelse med Marie fra den tid, hvor hun første gang tog til Danmark i 1966, og beskrev adskillige begivenheder, som illustrerede hendes utrolig stærke personlighed.

Da de mødtes sidste gang i Danmark for nogle få år siden, gav Marie to lys til Radha og fortalte hende, at disse skulle tændes til minde om hende, når hun døde. Radha har passet omhyggeligt på disse lys sammen med en lille pose, som de havde ligget i.

Før Radha talte om Maries liv og deres varige venskab, tændte hun de to lys, og disse bliver tændt hver aften.

Vi afsluttede med et minuts stilhed til hendes ære.

OM SHANTI, SHANTI, SHANTI

Sarala Behn - En paragon for uselvisk service til menneskeheden

5. april 1901 – 8. juli 1982

David Bhai

På Lakshmi Ashram står vi i dyb gæld til Sarala Behn, der i 1946, da indisk uafhængighed truede i horisonten, havde grundlagt Lakshmi Ashram med den hensigt at styrke de lokale piger i Kumaun gennem en uddannelse baseret på Gandhis principper for Basic Education. Dette forudsatte den helhedsorienterede udvikling af eleven - hoved, hænder og hjerte, som det hedder. Sarala Behn stod i spidsen for Lakshmi Ashram i tyve år indtil 1966, hvor hun blev nødt til at forlade bjergene i Uttarakhand. Hun vendte først permanent tilbage til bjergene i 1974, da der blev bygget et hus til hende på en højderyg med udsigt til Himalaya-tinderne midt i den tætte egeskov (Banj).

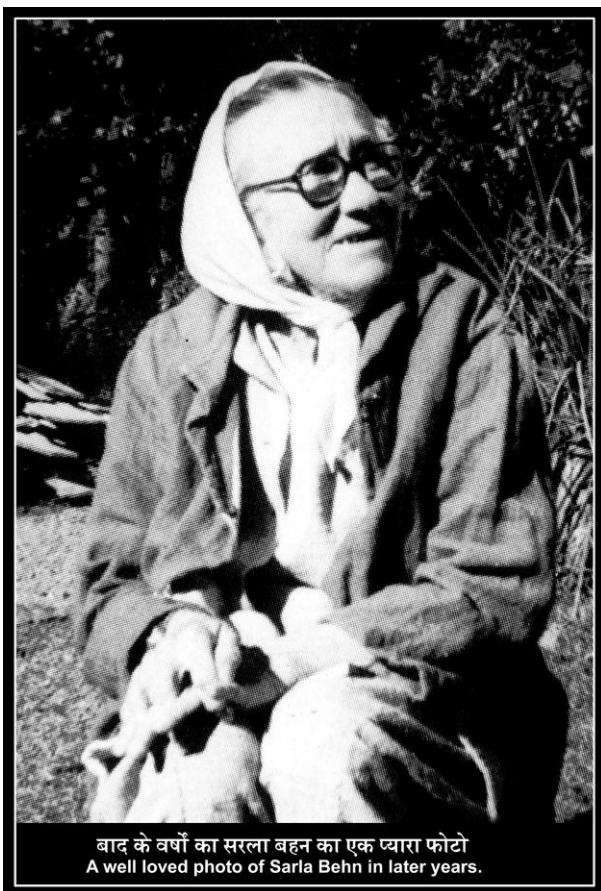
Hvem var Sarala Behn, hvordan kom hun til Indien og til sidst til bjergene i Kumaun?

Sarala Behn blev født i Shepherds Bush i West London og blev døbt Catherine Mary Heileman. Hendes farmor var fra Schwarzwald, men havde forladt Tyskland til fordel for Schweiz, hvor Catherines far blev født. Via Frankrig bosatte de sig til sidst i London, hvor Catherines far med tiden blev gift med en engelsk kvinde.

Catherine blev uddannet på lokale skoler, men da hun gik i gymnasiet brød første verdenskrig ud. Hendes far manglede personlige dokumenter, og han blev erklæret for at være tysker og blev interneret under krigen, mens den unge Catherine blev betragtet som en 'fjendens datter' og blev nægtet et stipendium til at fortsætte sine studier. Fra en meget ung alder havde hun en meget stærk følelse af rigtigt og forkert og viste ingen tøven med at udtrykke sine synspunkter. Hun var meget kritisk over for det materialistiske samfund, hun voksede op i, men det var først, da hun i 20'erne var kommet i kontakt med indiske studerende, at hun lærte om kampen for indisk uafhængighed og Mahatma Gandhis lederskab og filosofi. Fra da af viede hun resten af sit liv til Gandhi. Catherine brugte derefter sine kræfter på at tage til Indien, på trods af at hendes nære venner forsøgte deres yderste for at afskrække hende fra ideen. Hun skrev til Gandhi, men han frarådede hende også at komme til Indien. Hun modtog dog et brev fra Dr. Mohan Singh Mehta, der havde startet en progressiv skole i Udaipur, der dengang var en fyrstelig stat, og han inviterede hende til at deltage i projektet. Catherine accepterede hans invitation, og den 4. januar 1932 steg hun ombord på et passagerskib i Liverpool og sejlede mod Bombay (nu Mumbai) for aldrig at vende tilbage vestpå igen. I de kommende halvtreds år skulle hun uselvisk tjene Indiens folk.

Catherine arbejdede sammen med dr. Mehta på hans skole, Vidya Bhavan, i fem år, og det var her, hun fik navnet Sarala Behn, som hun er kendt under i dag. Sarala følte sig ikke tilpas på skolen i

Udaipur, for eleverne var alle drenge fra middelklassen, deres fædre arbejdede mest i statsforvaltningen. Sarala ønskede fra begyndelsen at arbejde med de fortrængte masser i Indien for at være en del af Gandhis program for udvikling af Indiens landsbyer. Imidlertid var det først i efteråret 1935, at hun fik mulighed for at besøge Gandhi i hans ashram i Wardha, hvor hun mødte ham personligt og arbejdede sammen med hans nærmeste medarbejdere. Dette var et stort vendepunkt i hendes liv, og hun kunne ikke fortsætte med at arbejde i Vidya Bhavan. Året efter forlod hun Udaipur og sluttede sig til Gandhi i hans nyetablerede ashram i Sevagram, lige i hjertet af Indien. Dette var centrum for både den igangværende politiske kamp for uafhængighed og Gandhis atten punkts-program. Det følgende link er en bog af Gandhi om hans program: <https://www.mk Gandhi.org/ebks/construct.pdf> (side 17 beskriver Basic Education.)

बाद के वर्षों का सरला बहन का एक प्यारा फोटो
A well loved photo of Sarla Behn in later years.

Sarala var i fem år aktivt involveret i Hindustani Talimi Sanghs (indisk uddannelsesforening) arbejde, både i grundskolen for lokale børn, hvor de kørte Sevagram Ashram som model for et foreslået nationalt program, og også i deres kontor, hvor der løbende var korrespondance med centralregeringen og statsregeringerne. Målet var, at statsregeringerne skulle implementere konceptet og praksis med Basic Education med dets rødder i landsbylivet som en erstatning for den koloniale uddannelsesmodel.

Mens Sarala boede og arbejdede i Sevagram Ashram, led hun konstant af dårligt helbred, især dysenteri og malaria, især det sidste var en grund til bekymring. Gandhi følte stærkt, at Sarala Behn skulle flytte et sted hen, hvor klimaet var køligere og mere behageligt for hende. Men spørgsmålet var: 'Hvor kunne hun gå hen?' I en tilfældig samtale mellem en kollega og en besøgende på kontoret for Hindustani Talimi Sangh hørte Sarala Behn om Shri

Gandhi Ashrams center for produktion af khadiuld i Chanauda og spurgte, om det kunne være muligt for hende at flytte til Chanauda. Da Gandhi gav sit samtykke, forlod hun Sevagram for at rejse til denne ukendte destination, omend meget tung i hjertet, for hun måtte forlade Gandhi. I den første uge i september 1941 ankom hun til Chanauda, en lille landsby på bredden af Kosi-floden, kun få kilometer syd for Kausani. Året efter blev et lille fire-værelses sommerhus over Kausani med udsigt til Himalaya-tinderne stillet til hendes rådighed. Allerede dengang havde hun en vision om at starte en skole baseret på Gandhis idealer om Basic Education, men dette kom først til at ske i slutningen af 1946.

I mellemtiden opfordrede Gandhi den 8. august 1942 til den sidste aktive fase af kampen for indisk uafhængighed, kendt som Quit India Movement. Dette inspirerede folk over hele Indien, og Kumaun var ingen undtagelse. Mange mænd blev anholdt og smidt i fængsel, så deres koner måtte klare sig selv. Sarala Behn samlede frygtløst penge og fødevarer ind og gik fra familie til familie og gav kvinderne materiel og følelsesmæssig støtte. Til sidst blev hun sat i husarrest af de koloniale myndigheder, men hun nægtede at adlyde denne ordre og fortsatte på alle mulige måder at støtte familierne til de fængslede frihedskæmpere. Hun blev anholdt og idømt tre måneders fængsel i Almora. Efter løsladelsen fortsatte hun med at trodse de britiske myndigheder og gik fra landsby til landsby for at hjælpe familier. Hun blev igen anholdt, og denne gang fik hun en meget længere straf, først i fængslet i Almora, men derefter blev hun i sommervarmen 1945 overført til fængslet i Lucknow.

Det var først efter hendes løsladelse fra fængslet i 1945, efter at japanerne havde overgivet sig, at hun var i stand til at rette opmærksomheden mod at påbegynde aktiviteterne i Lakshmi Ashram. Adskillige frihedskæmpere var ivrige efter, at deres døtre skulle have mulighed for at få en uddannelse, og i slutningen af 1946 startede Sarala Behn formelt arbejdet med Lakshmi Ashram fra det lille sommerhus, hun boede i. Da antallet af studerende hurtigt steg, blev der indsamlet penge på landsplan, og i begyndelsen af halvtredserne blev de nuværende hostelbygninger opført. I tyve år guidede Sarala Behn Ashrams aktiviteter og inspirerede et stort antal af sine studerende til at vie deres liv til at tjene samfundet baseret på Gandhis idealer. Ashrammen var også meget aktiv i sociale spørgsmål i hele Uttarakhand, især inspirerede de anti-spiritusbevægelsen med bjergkvinderne i spidsen for kampen på lokalt plan. Sarala Behn brugte også meget tid og energi på Bhoodan-bevægelsen (The Land Gift Movement) inspireret og ledet af Gandhis førende tilhænger, Vinoba Bhave, og flere fra hendes unge medarbejderstab spillede også en meget aktiv rolle i denne bevægelse, især i delstaten Bihar. (https://da.wikipedia.org/wiki/Bhoodan_movement)

Sarala Behn var inspiration og moderfigur for en hel generation af Gandhi-aktivister i bjergene i Uttarakhand, og hendes senere dybe bevidsthed om miljøspørgsmål, afspejlet i hendes to bøger 'Revive Our Dying Planet' på engelsk og 'Sanrakshan Ya Vinash' på hindi, gav inspiration til den

verdenskendte Chipkobebevægelse:

(https://en.wikipedia.org/wiki/Chipko_movement.)

Sarala Behn døde i Almora tidligt om morgenen den 8. juli 1982, og hendes sidste ritualer blev udført i henhold til hinduistisk tradition på bakken oven for Lakshmi Ashram, i skyggen af hendes elskede egetræer (Banj). Det er vores alles ansvar at søge at respektere hendes livs idealer og uselvisk arbejde sammen for fortsat at gøre Lakshmi Ashram til et fyrtårn af inspiration i denne hurtigt skiftende verden og forblive tro mod hendes dybeste værdier.

(https://da.wikipedia.org/wiki/Sarla_Behn - En kort opsummering af Sarala Behns liv)

Sarala Behn – En legemliggørelse af menneskelighed Beena Mehra

Som i de foregående år gav alle vi, der lever i Lakshmi Ashram, vores respektfyldte og dybt følte hyldest til Sarala Behn i anledning af hendes 39. dødsdag og fornyede vores forpligtelse til at følge i hendes fodspor, inspireret af hendes handlinger, tro, kærlighed, tolerance og idealer.

Jeg betragter mig selv som meget heldig over, at jeg har fået den mulighed at leve på dette sted, hvor jeg hvert eneste øjeblik har mulighed for at lære og forstå noget nyt.

I år var 8. juli en speciel dag for mig, fordi Sarala Behn, der er til stede i mit sind, er legemliggørelsen af Gud. Jeg har aldrig selv haft mulighed for at møde Sarala Behn personligt, men jeg er hele tiden opmærksom på det uvurderlige i hendes arbejde.

Vi begyndte d. 8. juli med at holde vores morgenandagt og udføre *havan* (tænde lys) ved hendes mindesten, omgivet af rig vegetation, dyr, fugle og alle de usete levende væsener i naturen. Jeg kan ikke udtrykke i ord, hvordan den omgivende natur under højtideligheden blev så vellugtende – et stille vidne; også hvordan mit hjerte overvandt alle sine glæder og sorger og blev fyldt med en ubeskrivelig fred.

Herefter var vi alle fyldt med en usædvanlig entusiasme i vores sjæl og krop. Efter at vi havde fået morgenmad, samledes alle fra den mindste pige til de ældste medlemmer af ashrammen, mænd og kvinder, om træplantning, som tidligere var blevet planlagt. Sarala Behn havde en dyb hengivenhed over for naturen, og hun gav det altid stor betydning at beskytte miljøet. I dag er der hele vejen rundt om os i ashrammen utallige træer af forskellige arter, fx *Banj* (Himalaya-eg), *Buransh* (Rhododendron), *Chir* (trenålet indisk fyr) og *Deodar* (Himalaya-ceder) og en stor variation af vegetation, som forsyner os med frisk luft og vand, frugter og blomster. Disse træer er også nogle af dem, som Sarala Behn har plantet med egne hænder. Vandet, der samles af disse træer og planter giver vand til vores kilder og tanke.

På en tid, hvor naturen konstant forurenes, et stort anliggende for hele verden, skulle alle mennesker forsøge at plante så mange træer som muligt i deres umiddelbare omgivelser. Med dette formål in mente samledes alle vi piger sammen med Dr. Ramesh Pant og David Bhai, omkring plantningen. Vi plantede to typer af planter, *Ringal* (en lokal art bambus) og sort kardemomme, begge meget vigtige kommercielt. *Ringal* er en speciel slags plante, som i umindelige tider er blevet brugt ude på landet, især i de højereliggende dele af Himalaya, til at fremstille forskellige ting som fx kurve, store måtter, sigtekurve osv., alle almindelig brugt i daglige gøremål. Dette håndarbejde var et vigtigt middel for levebrødet for mange mennesker. Men disse håndlavede ting er langsomt gået af mode erstattet i stor udstrækning af masseproducerede ting. Men endnu engang vender folk sig mod disse traditionelle aktiviteter. Kardemommen, som vi plantede i særlig fugtig jord, er udover den kommercielle værdi et fødetilskud, der er meget godt for helbredet.

Efter at have afsluttet dette meget vigtige program mødtes vi i Shanti Bhavan (vores møderum) til et specielt program, der var organiseret af eleverne. Alle gav udtryk for deres tanker om Sarala Behn, og de nuværende elever på ashrammen fremhævede nogle meget vigtige aspekter om hende – særligt Basic Education, miljøbeskyttelse og kvinders empowerment – disse meget vigtige emner, som Sarala Behn altid fremhævede. Hun gjorde sig utrættelige anstrengelser for at styrke kvinderne. Hovedeksemplet er vores Lakshmi Ashram, som hun grundlagde med den intention, at de piger, der studerede i ashrammen ville hvor som helst de ønskede at fortsætte deres liv, var det et husmoderliv eller et arbejde for samfundet, blive stærke fysisk, mentalt og intellektuelt, parat til at møde hver eneste kamp og yde deres bidrag til et godt samfund. Hvor verden i dag hele tiden bevæger sig mod modernitet, og hvor hovedparten af befolkningen har en følelse af ensomhed, både fysisk og mentalt, så er der samtidig andre organisationer lige som Lakshmi Ashram, der søger at vise den rigtige vej i livet.

Ved slutningen af programmet afsluttede Radha Behn med værdifulde ord mødet. For os alle er det meget bevægende, at Radha Behn kendte Sarala Behn personligt, levede under hendes omsorg og beskyttelse og fortsatte hendes idealer og har holdt ashrammen i live indtil i dag. Nu er det op til os, der lever i ashrammen at tage ansvar og arbejde sammen i alle aktiviteterne og som mennesker bevise i os selv kærlighed, medlidenhed, venlighed og tjenstvillighed.

Art in my Life

Meenakshi Mehra

Den berømte hindidigter, Maithilisharan Gupta, der anerkendte kunst som et middel til selvudfoldelse, har sagt: "Kunst er en stærk udtrykskraft." Kunst i alle dets utallige former er et middel til at udtrykke vores fantasi.

Lige siden min barndom har jeg ikke kun haft en dyb interesse for kunst, men også for andre udtryksmidler såsom musik og drama. Af disse kunstformer er især musik og maleri blevet et uadskilleligt og vigtigt aspekt i mit liv. Når jeg finder ud af, at jeg ikke har lyst til at studere eller udføre andet arbejde, eller når jeg føler mig lidt nede i sindet, så retter jeg min opmærksomhed mod maleri. Jeg føler straks en dyb følelse af fred i mit sind. Det føles som om, at jeg har efterladt den virkelige verden bag mig og har befundet mig langt væk i min egen fantasiverden. Jeg bliver meget stille i mig selv, og sammen med en særlig følelse af fred oplever jeg den dybeste glæde.

I løbet af min skoleundervisning var kunst et af emnerne i vores pensum, men vi blev kun undervist i det op til 10. klasse. Jeg havde en stor interesse for dette emne og tog alle de fordele, jeg kunne få fra kunstundervisningen. Langsomt steg min interesse for at male og tegne, men efter 10. klasse

blev vi ikke længere undervist i kunst. Men i min fritid fortsatte jeg med at udvikle mine kunstfærdigheder og deltog i maleraktiviteterne på skolen.

I øjeblikket arbejder jeg som lærer i ashramskolen og underviser i kunst for alle eleverne. Børnene er meget glade og fulde af entusiasme, når de maler og tegner. De er altid meget opsatte på at udtrykke sig gennem farver på blankt papir.

Kunst kan tage enhver form, faktisk er hele vores liv et udtryk for kunst. At knytte fantasien til hver eneste aktivitet, vi udfører, og udtrykke den på en så stærk måde som muligt, er i sig selv Kunst. Derved har vores aktiviteter større vægt og indflydelse, hvilket igen bringer os glæde. Når vi bor i ashrammen, søger vi at knytte hver eneste aktivitet til vores fantasi, og på den måde forsøger vi at opnå den højeste grad af orden.

Jeg vil altid fortsætte med maleri og tegning, for dette medfører en stigning i koncentrationen i mit sind, og kunsten giver mig midlerne til at opretholde dette koncentrationsniveau og bringe en evig friskhed til min fantasi.

